

272

BAJIĆ

o. i.

Inv. br. m-003006450

Franjevačka knjižnica Mostar

14989

O. IVAN ROZIĆ

Franjevac

Mučenik i mogući zagovornik

pred Bogom

Tisak i naklada Tiskare „Kraljević“

Šibenik 1928

272
BAJIĆ
o.1

Inv. br. m-003006450

Franjevačka knjižnica Mostar

F1989

O. IVAN ROZIĆ

Franjevac

Mučenik i mogući zagovornik
pred Bogom

Tisak i naklada Tiskare „Kačić“
Šibenik 1928

O. IVAN ROZIĆ

Franjevac

Mučenik i mogući zagovornik

pred Bogom

Izdali

O. O. Franjevci

Šibenik 1928
Tiskara „Kačić“

http://www.mostar-bp.org

Šibenik, 8. VII. 1923.

Fr. Antonius Crnica O. F. M.
S. Theol. et iuris utriusque Doctor
Ihororum Censor

IMPRIMATUR

Br. 1284

Spitt, 10. VII. 1928.

Dr. Fr. Grabić O. F. M.
Provincijal

IMPRIMATUR

Br. 1648

Biskupski Ordinarijat

Šibenik, 16. jula 1928.

Biskupski Delegat
Nikola Tabutov Truta
Ap. Protonotar.

Izdavači u skladu s odredbama Sv. Stolice izjavljuju, da se u svemu podvrgavaju sudu zakonite crkvene vlasti i da nazivima „Mučenik — Svete Tijelo“ i sličnima, koji se u knjizi spominju, kao što: navedenim događajima daju samo ljudsko značenje.

6450

Sign.: 272
Baiic
0.1

Kako je došlo do ove knjižice.

O. Petar Krst. Batić piše u proljeću god. 1924. fra Jaki Barthloviću, tada župniku u Vrgorcju: „... Kad sam bio u Vrgorcju god. 1874. kod župnika fra Luke Aničića, kazivali su mi za neko groblje starinsko pod Vrgorcjem — prema Rastoku. U njemu je bilo starih grobnica zaraslih i zapuštenih. Ondje je bio jedan grob nekoga *fratra mučenika*, koga su Turci posjekli. Narod je obilazio taj grob, i Bog dijelio velike milosti. Što je sada od toga prestaroga groblja? ima li u narodu uspomena od toga svetoga mučenika?...”

Fra J. Bartulović spremno i srdačno odazvao se pozivu svoga učitelja, štaviše oveće žrtve poduzeo da istraži, utvrdi i uveća štovanje toga mučenika franjevca, koga pismena i usmena predaja zove — *O. Ivan Rozić*. O. Bartulović savjesno je ispitao živuće svjedoke, šta su čuli i znadu o tome mučeniku, pače su izjavili svjedoci, da su spravni svoje riječi zakletvom potvrditi. Fra Roko Dr. Rogošić našao je u ljetopisima zaostroškoga manastira „*Miru od čudesa učinjenih na grobu u Vrgorcju*.” Kruna svega nastojanja O. Bartulovića spletena je time, što je crkvenom dozvolom sagradio god. 1926. nad mučeničkovim grobom lijepu crkvicu i popisao čudesne milosti, što ih doznao od živućih osoba i iz zaostroškoga ljetopisa.

Nedavno dopao mi u ruke rukopis tih čudesnih milosti. Učinilo mi se veoma zgodnim, da na temu lju toga rukopisa upoznam putem ove knjižice kršćanski narod sa našim hrvatskim mučenikom iz doba tur-skoga kano i sa milošćima, koje dobri Bog i danas sipa njegovim zagovorom. Svrta mi je, da čitaoci ovih redaka na primjeru mučenika O. Rozića ožive vjeru u Boga; da na slavu Božju i svoje vječno spasenje str-pljivo podnose boli i patnje ovoga svijeta; osobito da odbacivši grešni ljudski obzir javno ispovijedaju i živu po Božjim i crkvenim zapovijedima. Nadam se, kad čitaoci pročitaju ovu knjižicu, da će sa mi osjetiti pobudu, da u svojim duševnim i obiteljskim potrebama, pogotovo u potrebama zdravlja, zauhvano se obrate mu-čeniku O. Ivanu Roziću.

Što neka uskori svemogućí Bog!

O. L. Bajić.

POGLAVLJE I.

Hrvatski mučenik — O. Ivan Rozić.

Svetaca uopće, a Mučenika napose ima dvije vrste, u tome smislu, što su nama jedini više ili manje poznati, a drugi nepoznati.

Mnogo je veći broj nepoznatih Svetaca i Mučenika, kojih su slavna imena poznata samome Bogu i upisana u knjizi života. Donekle Svetac je svaki kršćanin, koji je umr'o pomiren s Bogom i s bližnjim pa se tako spasio. Pogotovo sveti su oni odlični i savršeni kršćani, koji su se u svome životu vježbali i odlikovali u živoj vjeri, jakome uhvanju, žarkoj ljubavi napram Bogu i bližnjemu, u strpljivosti, pomiznosti, moreniju svojih zlih nagnuća, te su savjest brižno čuvali od i najmanje hoimične i grešne natrone. Ovakovi su sretnici odmah iza smrti vrcem odleleli u slavu nebesku. MIMOŠILI su nuke čistilišta, buduci se svojevoljnom pokorom na zemlji očistili i spremili za rajsku slavu. Bog nudi svakidanje patnje svakome za čistilište na ovome svijetu.

Ali u crkvenome smislu imenujemo Svetima one po izbor kršćane, koje dozvoljava sveta mati Crkva da ih javno, službeno i crkvenim načinom štujemo. Crkva, to jest Sv. Otac Papa, koji je damjesnik Isusov na zemlji i vrhovni upravljač i poglavar svega kršćanstva, dozvoljava bogoslužnim svečanostima šćovati jedino

Digitized by Google

one svete osobe, koje su se nesamo u svome životu savšenim krepostima junački vježdale u ljubavi Boga i bližnjega, već i Bog sneba na zagovor tih kršćana, potvrđuje i priznaje im javno štovanje čudesima i izvanrednim milostima. Ali Crkva dozvoljava da vjerskim svečanostima štujemo i one osobe, što su prollie krv za vjeru Isusovu, i ako nema za njima čudesa, ako je sasvim sigurno uglavljeno njihovo mučeništvo za vjeru.

O našemu O. Rozicu smijemo odmah svoje mišljenje kazati, naime da je on istinski Božji svetac i mučenik, kako ćemo dalje potanje se uvjeriti. Zato se opravdano nadamo, da nije daleko sretni čas, kad će i Crkva ovome hrvatskome mučeniku priznati i svoje službeno štovanje.

Otac fra Ivan Rozić jest po narodnosti Hrvat, a po staležu redovnik franjevac i svećenik. Tim imenom zovu ga stara pisma, prekostogodišnja usmena predaja i pamenje danas živućih ljudi. U kome se je kraju i mjestu rodio? O tome još ništa ne znamo. Doznat ćemo i to, kad se bolje izvide starinski rukopisi. Ali ništa ne smeta da toga ne znamo. Mnóstvo je Božjih ugodnika, kojih život ne znamo potanje. Nije nam poznata ni godina, kad je O. Rozić krv svoju prolio za svetu vjeru Isusovu. Ali znamo, da je bio mučen na medi Hercegovine i Dalmacije, u dalmatinskoj varoši Vrgorcu. Znamo također i mjesto mučeništva, mučenikov grob i „sveto tijelo“. Što je još važnije: znamo sigurno, da kršćanski svijet drži

O. Rozića mučenikom i štuje ga Svecem; da svemogućí Bog dijeli velike milosti na njegovu grobu, i da se od nazad dvije godine nad „svetim tijelom“ diže lijepa crkva sa oltarom. O svemu ovome bit će ovdje govora.

Fra Ivan Rozić morao je imati dobre i pobožne roditelje, kad su dali na svijet i odgojili sina - sveca, koji je život svoj za vjeru svoju dao i sad iza smrti čini čudesa. Kad je mali Ivan stupio u franjevački Red i kad je bio reden za svećenika, ne znamo stalno. Ali je vjerojatno, da je to bilo oko god. 1700. Iz njegovih čudesa možemo zaključiti, da je kao redovnik i svećenik bio uzorna života, dostojan mučeničke palme.

Fra Ivan je radio u vinogradu Gospodnjemu u doba, kad su Bosna i Hercegovina i jedan dio Dalmacije stjenjali pod turskim jarmom. Sjećamo se dobro iz povijesti grozota, koje su Turci počínjali nad jadnim kršćanima, osobito pak nad njihovim vodama — OO. franjevcima. Turci su držali, da će prije ući u svoj turski raj-denet, ako sasijeku više kršćana, osobito u ratu. Danas je slobodno svoju vjeru javno ispovijedati. Za turskih vremena jedva bi se kršćani usudili kadgod javno i prekrstiti se. Ni crkve nijesu se mogle pod Turčinom graditi, a o zvonu, glasu Božjemu, nije bilo ni proslaviti. Od straha pred Turčinom svećenici — fratri nijesu smjeli redovnički habit nositi, već su se oblačili kano i ostali svijet. Općenito govoreći i svijet i njegovi svećenici — ujací morali su sakrivati sve očii-

WWW:0114

tije vanjske znakove svoje svete vjere. Inače na kolac ili u konopaci zanaviše narodni prvaci, svećenici — franjevci. Kad bi Turcima rdavo išli njihovi poslovi ili izgube il kamo bitku — oni su i živjeli od handžara i otimačine — svoj bijes iskalili bi na golorturkoj kršćanskoj raji. Čovjek se ježuri, kad čita ili sluša, šta su Osmanlije u prigodama radili se potlačenim kršćanima, osobito u Bosni, u Hercegovini i u nekim zagorskim krajevima Dalmacije. Pogotovo bosanski i hercegovački Turci bijahu se uzbuđivali, kad uz pomoć slavnoga imena Marijina kršćanska vojska potrazi ih kod Beča god. 1683.

Bit će da Turci iza te godine nakon strahomnoga poraza iznovice uskipiješe na hrvatske kršćane. Ta miznja skakala je još većma, kad mnoge turske tvrđave u zagorskoj Dalmaciji opet padose u hrvatske i kršćanske ruke. Turci su se još bahato držali jedino u vrgorskoj krajini na medi Dalmacije i Hercegovine nedaleko Ljubuškoga. Od dalmatinskih varoši samo Vrgorac im je u rukama. Između godina 1684. i 1700. Turci uprav se potamili na vrgorske kršćane. Tada je svatko tko se krstom krsti u okolici Vrgorca neprestano nosio glavu u torbi. Naravno da su i sada Turci najviše nižanili na franjeve.

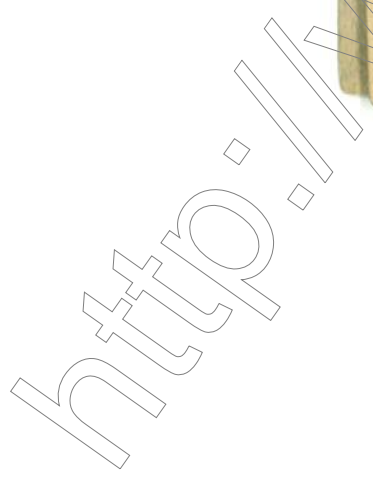
Po svoj prilici baš ovih godina, i to možda za vrijeme ustanka kršćana, koje je predvodio vrgorčanin Rade Miletić, pada slavno mučeništvo Oca fra Ivana Rozića. Naime Turci bijahu svratili posebnu pažnju,

koji franjevci i u koju svrhu opće sa prestrašenim kršćanima oko Vrgorca, koji im je jedini još u rukama. U tome nemilom progonstvu kršćana okolni fratri kao i uvijek znali su svoju pastirsku dužnost, da dobar pastir svoju dušu daje za ovce svoje. OO. Franjevci noću su i kridimice oblazili progonjene i ustravljene kršćane, nosili im i dijelili svete Sakramente sjecali ih progonstva i hrabрили ih na ustrajnost u svojoj svetoj vjeri.

To je bez sumnje činio i naš mučenik O. Ivan. Dok su Turci vrebali na OO. Franjeve, jednog dana uhvatiše njega. Predaja nam kaže, da su ga objesili u Vrgorcu pod tvrđavom na mjestu „Orašina“ ili

„Obješenjak“. Da mu krvoločne turske zvijeri zadadu još težu smrtnu bol i da pospiješe smrt, ispalije u obješena mučenika hitac, koji mu se usadi u cijepac ispod koljena desne noge. Također prije ili poslije smrti mučiteljji odsjekoše desnu nogu svetoga tijela. Pobožni kršćani pokopaše sveto tijelo na samome mjestu mučeništva — pod Orašinom, gdje je do izvanredja mučeničkova tijela i sagrađnije lijepe crkvice god. 1924. bila prije ograde, a kasnije vinograd vrgorčanina Mirka-Petra Klarčića.

Povratit ću se na povijesne dokaze mučeništva O. fra Ivana Rozića. Sad napominjem, da je neborivim dokazima utvrđeno, da je bio mučen, da je u njega ispaljen hitac puške, da mu je noga odsječena. Ali što mene i moje čitaoc najviše i gotovo jedino zanima,

jest to, što ovoga fratra svijet drži mučenikom i svetom, i da je na njegov zagovor Bog udijelio i danas još dijeli velike čudesne milosti ozdravljenja.

POGLAVLJE 2.

Šta govori živa usmena predaja o O. Ivanu Reziću.

Kako sad stvar stoji, izgleda, da je O. Ivan Rozić mučen za vrijeme izгона Turaka iz okolice Vrgorca za borbe narodnoga junaka Rade Miletića nakon bečkoga boja između godine 1684. i 1710.

Fra Jakov Bartulović sabrao je u vrgorskoj župi god. 1924. nekoje podatke, šta još živiće osobe znadu ili su čule o uspomeni na mučenoga fratra. Vjerno i ako ne uvijek doslovno prepisujem naprijed tu usmenu predaju živih svjedoka, što kažu o vrgorskom mučeniku.

Naglasujem, da su izjave svih svjedoka, a odnose se na mučeničovu smrt ili njegove čudesne milosti, potpisane vlastoručno ili potkrijepljene krizima svjedoka. Mal' da ne sve izjave imaju napomenu: „Ovo sam spravan (spravna) zakletvom potvrditi,“ a dane su u župskom redu, kojih prepise poslao je O. Bartulović, župnik, biskupskome Ordinarijatu i Franjevačkome Provincijalatu u Split.

Evo nekih živih usmenih predaja o svetome mučeniku:

1. Dne 30. X. 1924.— Marković Mate pok. Jakova rođen god. 1867. izjavljuje:

Kazivali su mi Markotić Nikola pok. Ivana rođen god. 1830. i moja majka, a ovi da su čuli od drugih, kako je nastao taj čudotvorni grob, a to na dva načina: prvi su govorili, da je jedan fratar progнан iz Bosne od Turaka bježeći uhvaćen na putu kod Orašine, tu obješen i zakopan na današnjemu mjestu; drugi su kazivali, da je jedan vojnik pobjegao iz turske vojske iz Hercegovine, jer ga mučili da krene vjertom, na Orašini Turci pucali za njim, ranili ga u nogu i tu uhvatili i objesili na bistu na Orašini. Bilo jedno bilo drugo, svijet vrvio objesti grob sa svih strana u kojoj bolesti, a osobito od groznice i vratio bi se svatko zdrav. Ta se čudesa pronosila po Neretvi, po Hercegovini i vrgorskoj krajini, a i dalje još i danas. Mjesto zvan „Orašina“ prozvati su „Obješenjak“ radi toga tu obješenoga. I danas nekoji zovu to mjesto „Obješenjak“, ali većina ga imenuje „Orašina“. Brist, na koji bio obješen, izvadio je nazad tri-deset godina Katavić Petar zvan Jndriš, jer više puta grom u nj pucao, i tu na Orašini krčili su Erceg Jakov pok. Mate i Klarčić Jure za nasad gore, a od zila brista još istjecala stabla. Čuo sam kao dječak, da su tu mnogi prolaznici osjetili silni miris.

2. Dne 1. XI. 1924. — Erceg Mate pok. Jakova iz Vrgorca rođen god. 1863. izjavljuje:

Mene je trala groznica dvanaest mjeseca, da sam jedva vukao kost i kožu. Kuda ću, Bože moj?! Pođem na grob u Klaričića vinograd, koji mi je daleko od kuće kilometar puta, a jedva sam ga prevalio za dvije ure. Jedva jedvice mogao sam obljesti grob, pa sam na njemu zaspao oko pola sata. Probudio sam se potpuno lagan i zdrav kao riba. I od tada, hvala Bogu, nigda me više nije uhvatila. O ovome svetom tijelu kazivao mi je moj djed, pokojni Erceg Ivan pok. Jakova, koji je umro nazad 30 godina, da su njemu stari pripovijedali, da su Turci tu ubili nekoga brata Ivana Rozića, zatrpali zemljom i navalili na njemu gomilu kamenja. Grob obrastao kupinom, te čobani tuda pasući blago očujeli bi neobičan miris, što bi kazivali i svojim ukućanima. Tako se to raznosilo od usta do usta, dok nijesu iz toga zaključili, da tu mora biti grob, s kojega su gomilu i kupinu dignuli, otvorili i uvjertili se, da je tu sveto tijelo fra Ivana Rozića. Putkao glas o tome na daleko i široko, osobito po Hercegovini, neretvanskoj i vrgorskoj krajini i po otocima. Još su mi pripovijedali, da su jednoga čoravoga na konju iz Janjine doveli preko Metkovića i od groba pošao sa potpunim vidom, drugi bi dolazili radi groznice, ili sakati i kljasti, pomoli se na grobu, zaspri i vrati se zdravi. Tu bi se preko godine ostavljalo šta-pa na tovaru. Za sve ovo meni učinjeno i što mi je ka-

zano, spravan sam zakletvom potvrditi. Još da se Orasina prozvala Objšenjakom.

* * *

3. Dne 6. XI. 1924. — Markotić Josip pok. Ivana rođen u Vrgorcu god. 1851. kaže:

Meni su pokojni djed i otac kazivali, da u vinogradu Klaričić Petra jest grob jednoga brata, kojega da su Turci ubili na pravednoj krvi; ne znam, koji je fratar, ali znam, da tu dolazio svijet i ozdravljali.

* * *

4. Dne 6. XI. 1924. — Stanković Mate pok. Grige iz Koteza rođen god. 1859. kaže:

Grob u Klaričića vinogradu jest nekoga brata, kojega da su Turci mučili i ubili za vrijeme serdara Miletić Rade. Čuda je činio, moj mi je otac pripovijedao, silna, a i mene od groznice oslobodio nazad 40 godina, kad izmolio Ružarij, obljezao, zaspao, i više, hvala Bogu, nigda me nije uhvatila.

* * *

5. Dne 30. X. 1924. — Raos Ivan pok. Jure iz Vrgorca rođen 1854. izjavljuje:

Kad mi je bilo 19 godina i jedanaest mjeseci, kidala me groznica, a da svi lijekovi nijesu pomagali. Uranim jednoga dana na grob u Klaričića vinogradu, obljezem jedva i pomolim se Bogu i svetome tijelu, prevalim se i malko zaspem; kad se probudio, osjetim

WWW:0114

da mi je život lakši i jači. Opet oblijezem nekoliko puta moleći, odtlen podem kanda me nigda nije ni boljelo.

Još mi kazivali stari Andrija, Marko i Ante Šoljak, da su im se jednom izgubale koze i napanu k tome grobu, koji kupinom obrasao, obrstije i guba s njih tim mahom nestade. Isti su mi pripovijedali, da su njima kazivali, da je tu na Orašini to sveto tijelo za vjeru bilo obješeno o koščelu, koje mjesto i koščelu zvali su „Obješenjak“... Silan narod na grob vrvio iz Heregovine, neretvanske i vrgorske krajiine od svake bolesti, i to preko godine, o sv. Petru, a najviše uoči Velike Gospe: ma hromi, kljasti, grozničavi i od drugih bolesti tu obljegli, zaspali na grobu i zdravi se vratili, a štule i štape ostavili. Godišnje bijase na stotine ozdravljenika, što sam ih ja vidio i što su mi spomenuti Šoljci kazivali. Onako me Bog pomogao, kako govorim istinu!

* * *

6. Dne 1. XI. 1924. — Stanković Stana udova
Jure rodena Miletić god. 1855. svjedoci:

Stari ljudi u Vrgorcu kazivali mi, da je neki fratar, fra Ivan Rozić ubiven na Orašini i zakopan u današnji Klarčića vinograd. Vidjela sam svojim očima, kak narod vrvi na grob, osobito uoči Velike Gospe, od svake bolesti, zdravi bi se vraćali, zemlju ljubili i mirisali tu na grobu.

* * *

7. Dne 28. X. 1924. — Klarčić Viktorija udova
pok. Mate rodena Dodig god. 1848. izjavljuje:

Čula sam od svoje svekrve i pravsvekrve, da je doista taj po predaji bio fratar, koga su Turci ubili na Orašini i krionice noću zakopali u ogradu, u današnji moj vinograd, gdje se narod sakupljao o Velikoj Gospi da obljegne i dostigne milosti protiv groznice i drugih bolesti. Ja sam kúpila lemozinu, što bi tu ostavljali i nosila u crkvu; pitala bih Fra Vicu Sisarića, gdje da stavim milostinju, a on rekao za mrtvačku misu. Tu bi na grobu bilo sila štapa, što bi ih ozdravljeno ostavili. Sjećam se dobro, da nazad 45 do 50 godina kad se počela raditi ta ograda, zimi, kad bi snijeg okopnio, dodi ja ubrati kupusa, a iz groba osjetila bih takav miris, da što ugodnijega nigda nijesam oćutiela. To sam pripovijedala svome mužu Mati, koji bi čuo isti miris, kad bi tu prolazio raditi. Grob je bio sravnjen sa zemljom, a kasnije podignut. Ovo vam sve po duši kažem i spravna sam zakletvom potvrditi, a eto vam tu noga djevera Klarčića Petra pok. Ante, pred kojim vam ovo kazujem, pa neka on kaže, kakva sam ja osoba.

✠

Digitized by Google

POGLAVLJE 3.

Najstarije čudesne pomoći svetoga redovnika u bolesti oka, uha, glasa, ruke, noge i želuca.

Same dvije napomene prije nabiranja milosti na grobu blaženoga mučenika fra Ivana Rozića.

Ništa naravnije među pobožnim kršćanima negoli moliti i utjecati se Bogu, da pomogne našim duševnim i tjelesnim potrebama zagovorom Svetih svojih. Sveci su takovi sami sobom, te nas uprav mame da im se utječemo u premmogim našim potrebama. Sveci su naša najbivranija braća. Njihove odlične kreposti, u kojima su se vježbali savršenim načinom, ili njihovo duševno junaštvo, što su ga pokazali u drugovoljnom prolijevanju krvi za Isusa kano da nas sile te pred njima padnemo na koljena i molimo ih, da nam priteku u pomoć.

Na samoga sv. Antuna Padovanskoga toliko je djelovala sveta mučenička krv prvih franjevačkih mučenika sv. Berarda i četvorice drugih da je ušao u Red asiškoga Ubožara. Zato ništa čudno, što je pobožni kršćanski svijet odmah vapio pomoć mučenoga O. Rozića, da im kod Oca nebeskoga isprosi pomoć u njihovim potrebama. Svako neobično djelo izazivje udivljenje. Pogotovo junačka krepost kršćanskoga mučenikova bratra Rozića sama od sebe izazvala je vjerski zanos prema svetome tijelu, te su pobožne osobe hodočastile na mučeničkov grob i prosilje milosti.

Po živoj usmenoj predaji i po našastome rukopisu u zaostroškome manastiru izgleda, da je sila svijeta iz Herceg-Bosne i Dalmacije pohadalo mučeničkov grob u Vrgorcu; da je mučenik uprav kano iz rukava sipao čudesne milosti svojim vjernim štovacima; da su te milosti prava čudesa prvoga reda. Pače po samome grobu i izvanrednim mnogobrojnim milostima poznajemo svetoga mučenika, koji je od usta do usta došao k nama sa svojim imenom: O. Ivan Rozić.

I to mi je napomenuti, da milosti, navedene u ovome poglavlju što ih poznamo iz starine, a dobite su zagovorom mučenika Rozića, samo su iz godine 1797., a jedna iz početka god. 1798., što ih je pobijezilo tadašnji vrgorski župnik fra Ivan Franić. A gdje su ostale milosti iz malo ne stotinu i više drugih godina? Doista nije sveti mučenik isprašao od Boga milosti samo u godini 1797., a u početku god. 1798. dao samo jednu milost! Sudeći po ovim dvjema godinama, stotine drugih milosti bratra Rozića otišle su u zaborav, osim ako ih otkrijemo u starim rukopisima.

Evo u prepisu tih milosti iz staroga doba, što ih u godinama 1797. i 1798. popisao O. Fra Ivan Franić:

„Uira od čudesa učinjenih na grobu u Vrgorcu“.

1. 10. listopada 1797. Ja... Radic iz Putočeva (kod grada Travnik) i... Olic Labrišća (kod Livna)

13. u spisku čudesa fra I. Franić iz 9/1797. godine, se ne spominje, da bi fra Ivan Rozić bio mučenik.

Digitized by Google

svjedočimo za Katu Jadrića Marka Jadrića iz Smančana (?) kod Livna, da je ozdravila od sjepeće, u kojoj poznali smo je malo prvo nego su je doveli na grob u Vrgorcu. Dakle po odvjetoivanju i utocištu oca fra Ivana Rozića ona je ozdravila.

* * *
2. 10. X. 1797. Mi ozgor suviše svjedočimo, da je ozdravila Fatina Asičić (?) iz Lovovića na istome grobu, a bila je zgrčena i bolile ju oči, i tako ozdravi na istome grobu oca Ivana Rozića.

* * *
3. 10. X. 1797. Ja Petar Radić ispovijedam, da sam ozdravio od otoka u nogi netom sam se pružio po grobu oca fra Ivana Rozića.

Ja Petar Radić nezajući pisati čimim križ.
Ja Toma Radić nezajući pisati čimim križ.
Ja Ivan Soldić nezajući pisati čimim križ.

* * *
4. 15. X. 1797. Furančić Marko iz Pokojnica od Travnika izgubio glas, nakon što se ispovijedio, pri-čestio i pomolio se Bogu, položen na grobu u Vrgorcu oca Fra Ivana Rozića, povratu mu se glas, koji dođe k meni Fra Ivanu Franiću župniku i ovo sve ukaza iz svojih usta.

* * *
5. 16. X. 1797. Ivan sin Dujma Varivodića iz Roža od sinjske krajine biše sakat... došao na ovaj

grob i dotičući se istoga ostao je zdrav i otišao je bez zavoja i bez štapa. Svjedočimo istinu mi, koji smo ga prije vidjeli u toj nemoći, a poslije zdrava:
Ja... Frane Pianić (?) potvrđujem i čimim križ.

Ja Ante Babić potvrđujem i čimim križ.

* * *
6. 23. X. 1797. Jurka žena Ivana Babića iz Voštana od sinjske krajine imajući betege, budući je noga zaboljela i bolest udarajući po svoji nogi, te se činilo, da ju slomila, a kad došla ondje pohoditi grob oca fra Ivana Rozića, dotičući se istoga groba i po odvjetoivanju imenovanoga sluga Božjega ozdravi dobro.

* * *
7. 24. X. 1797. Lucija Zuić iz Opanaka imotske krajine, žena Pavla Zuića budući osljepila i došla na grob fra Ivana Rozića, po milosti Božjoj i odvjetoivanjem imenovanoga Oca dobro progledala.

Ja Grge Alnić (Zuić) sa Opanaka ispovijedam da je tako i svjedočim, a nezajući pisati čimim križ.

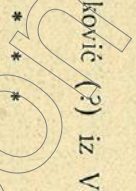
* * *
8. 30. X. 1797. Kala žena Mate Barišića... od Fojnice imajući bolest u želucu i... došav na grob oca F. Ivana Rozića i po odvjetoivanju istoga sluga Božjega dobro ozdravila.

* * *

9. 31. X. 1797. Ružica: ... iz. ... iz Večernika od Travnika?) imajući nogu romu došav na ovaj grob Oca F. Ivana Rozića ozdravi dobro. Svjedoči ovim kako se pisa na 31 ovoga Martin Rados iz Duvna i činim križ.

Ja Jure Stanković (?) iz Vrgorca svjedocim i činim križ.

10. ? 1797. Svjedoči Jure Knežević od Tešnja (?), da iduci na zavjet u Vrgorac svrati se k Marku Franciću u Pokojnicima kod Travnika i vidi istoga Marka, koji je upisan na broj 15, s kojim je govorio isti Marko, koji da je posve ozdravio od bolesti svoga glasa. Lovre sin istoga Marka budući posve gluh... doveden je ovdje na ovaj grob Oca F. Ivana Rozića i položilo dijete na grob istoga Rozića i ozdravilo posve kano i ostala djeca njihova, a ovo je čuo i vidio imenovani svjedok na 27 mjeseca listopada 1797.

Ja Jure Knežević ne znajući pisati činim križ.

* * *

11. 10. ? Jakov Kegalj iz Ciste, a sada stoji na Karauli kod Travnika, budući pao na nogu niti je četiri godine mogao ići ni malo, a i rukom po isti način, već bi se podupirao na štuke, donijevši ga njegov sin Ilija na konju, i kako su ga skinuli skonja na ovaj grob Oca Fra Ivana Rozića i pomolio Gospodina Boga, odmah se sam digao na noge i oblazeći na svo-

jim nogama bez štuke i druge ikakve pomoći, nego Gostim Bog, što dopušta po odvjetoivanju istoga svoga spodin Bog, što dopušta po odvjetoivanju istoga svoga sluga Fra Ivana Rozića, on ode zdrav posve i puno radosan zahvaljujući Gospodinu Bogu, koji je dopustio slugi svome da meni take milosti isprosi kod njega.

* * *

12. 13 istoga. Nikola Solić od Livna budući se bio. ... puno vremena niti se mogao sam radignuti, došao na ovaj grob oca F. Ivana Rozića i ozdravio dobro. Ovo svjedoči Josip Vucadinović ispod Livna i čini križ.

* * *

13. 5. prosinca 1797. Pavao Zečević sin Jure iz Vrševeva imajući betege (bolesti) u svemu životu, učinio zavjet i došao na ovaj grob oca F. Ivana Rozića u Vrgorac, te uputivši se na konju do Mostara, a odatle čujući olakšanje u životu ostavio konja i došao (pješke) na ovaj grob i po odvjetoivanju istoga oca Ivana Rozića čuje olakšanje u svemu životu, a u nogi ozdravi posve te ne čuje više nikakve bolesti.

Ja Pavao Zečević potvrđujem činim križ.

* * *

13. 28. I. 1798. Vidović Marko sin Jure iz Vrpoljica više Šibenika budući pao na noge ima 22 godine te nije mogao hoditi bez dva štapa, došao danas na grob O. Fra Ivana Rozića ovdje u Vrgorac, obavio svoje bogoljubnosti na istome grobu, Gospodinu

Bog po odvijetovanju istoga O. Ivana Rozica ostavi štap i dobro ozdravi.

POGLAVLJE 4.

Čudesan miris na grobu svetoga mučenika.

Nije posve rijetko da u životima nekih Božjih ugodnika čitamo o neobičnim *mirisima*, za koje nema u naravi nikakve podloge, a ipak ih koje osobe osjećaju. Ove mirise čudesnim načinom stvara Božja svemogućnost, da ih čutimo bilo za života svete čeljadi bilo iza njihove smrti. Bog kroz te nadnaravne mirise napominje nama, kako su Njegovim presvetim očima ugodne i mioniriske kreposti tih svetih duša. Po nauku sv. Pavla apostola svi ponizni i poslušni kršćani zajedno sa svetim apostolima jesu Kristov ugodan miris Bogu i onima, koji se spasavaju (2. Kor. 2, 15). Na pose savršene kreposti izvanrednih duhovnih osoba, pogotovo vrhunaravna milost vjere, uhvanja i ljubavi, te razboritost, pravednost, jakost i umjerenost jesu u očima Božjim kao zlatne kadionice, iz kojih se širi miris duhovne miroti. Toliko su koji put Bogu ugodne mioniriske kreposti njegovih službenika, pa hoće da ih na pobudu ostalim vjernicima očituje čudesnim vanjskim mirisima. Znamo, na primjer, da svete rane na rukama, na nogama i na prsima sv. Franje asiskoga, kojima

ga je propeti Isus obdarilo, koji put odavale su preugodan miris onima, što su se našli uz serafinskoga Sveca. Utvrđeno je dokazima kod Sv. Stolice, da je izvanrednom ugodnošću mirisala ona voda, u kojoj je na smrti oprano djevičansko tijelo sv. Terezije, koja je bila tolike svetosti, da ju je Isus tajanstvenim načinom sebi zaručio, i od toga časa svoje prijašnje kućno prezime promijenila je u „Terezija Isusova.“ Iz groba ove neobične svetece kroz devet mjeseci iza smrti čuo se taj nadnaravni miris. Kad su joj otvorili grob, opet sva svetica mrtva uda divno zamirisale.

Dakle ništa skroz neobično, ako neke i živuće osobe pod zakletvom svjedoče, da su čule neobičan miris iz groba našega hrvatskoga mučenika O. Ivana Rozica.

Ne čujemo li više puta, da nova djevica s. Marija Celina siromašna franjevka šalje od Boga ugodne mirise svojim štovaocima, te je stoga poznata je i u našem narodu pod imenom „Svetica Mionirisa“¹⁾

U poglavlju 2., a u tačkama 1., 5., 6., tamo spomenute osobe, koje nemaju nikakvoga povoda da lažu, same od svoje volje ispovijedaju, da su čule govoriti o mirisu na grobu O. Rozica, ili su ga baš one iste čutile. Evo još dvije izjave novih i živućih ljudi, koji nemaju interesa da govore neistinu, a jasno zборе o čudesnom mirisu sa groba mučenoga O. Rozica:

1) „Svetica Mionirisa“ sipa od Boga kano iz rukava kšiu milosti svojim štovaocima u hrvatskome narodu. Tko želi imati njezin životopis ili njezine moći (relikvije), neka piše: Franjevac O. B. Sokol, Zagreb (sv. Ksaver).

1. Dne 30. X. 1924. Šoljak Josip pok. Ante rođen u Vrgorcu god. 1853. kaže: Godine 1878. vraćajući se iz rata kao vojnik u Bosni i Hercegovini uhvatim u Metkoviću groznicu, koja me tresla pet mjeseci uza sve kinine. Dodem kući i podem na grob, gdje je sveto tijelo, pomolim se i obijezem, i nigda me više hvala Bogu, nije uhvatila. I to kažem, da sam iza toga ljeti tuda prolazio i takav miris oćutio, da ga ugod-nijega nigda nisam osjetio. Za jednu godinu dana tuda prolazeći opažao sam taj miris, ali kasnije nije-sam. Ovo sam spravan svagdje potvrditi zakletvom.
(Vlastoručan potpis): Josip Šoljak.
* * *

2. Dne 30. X. 1924. Erceg Ivan pok. Andrije (rečeni Lajik) iz Vrgorca rođen god. 1866. kaže slit-jedeće:

Kad mi bilo deset godina — panitim kanda je ju-čer bilo — prolazio kraj toga groba rano jutrom u Rastok polje ćupati travu, kad me zakusi takav miris od toga groba, da ga ugodnijega u životu nikad nijesam doživio. O grobu govore, da je tu tijelo sv. Ivana, koji je na pravednoj krvi poginuo. Ovo sam spravan zakletvom potvrditi.

(Vlastoručan potpis): Erceg Ivan pok. Andrije, v. r.
* * *

Čudesni miris sa groba vrgorskoga mučenika ima nam pobuditi vjeru u svemogućnost Božju i mogućni zagovor Božjega ugodnika. Kano što sv. Pavao sjeca

Efežane (gl. 5, 1-2), da se ugledamo u Boga kao ljubezane djeca i da živimo u ljubavi košto je i Krist ljubio nas i predao sebe za nas kao prinos i žrtvu Bogu na slatki miris, zato među nama, koji želimo pomoć s neba od oca Ivana Rozića, neka se i ne spominje bludnost i svaka nečistoća ili lakomost, kao što se pristoji svetim; tako ni besramnost i ludi govor ili nepristojne šale. Sramotne i nepoštene misli, riječi i djela ko najgadniji smrad zaudaraju u očima Božjim i pred licem poštenoga kršćanskog svijeta.

POGLAVLJE 5.

Različite milosti u zemaljskim potrebama.

Evo nekoliko novih svjedoka, iz kojih ko na dlanu gledamo mogućan zagovor i brzu pomoć mu-nika O. Rozića onima, koji se na slavu Božju, a na čast mučenikovu u svojim nevoljama obrate njegovom zagovoru.

1. Klarić Andra udova pok. Ivana rođena u Kotezina kraj Vrgorca god. 1860. veli, da je nazad 20 godina obijezla grob O. Rozića u vinogradu Klaričića, gdje je sveto tijelo, za zdravlje sina Mate, koji je bio teško bolestan, i hvala Bogu, eto mi ga i danas zdrav. Ovo je kazala 28. X. 1924. u prisutnosti Klaričić Ive udove pok. Josipa.

Spravna zakletvom potvrditi.

WWW.OLYMPUS

2. Galie Andelija pok. Ivana iz Virgorca rođena god. 1888. pristupi 28. X. 1924. u župski ured i kazna: Bilo mi je oko 15 godina, pošla u Brijeg od kuće 1 kilometar, tu ubrala pelina. Da ću se vratiti, kad me nešto ošinu kao grom i ne mogah makac naprijed. Ah! muči se, plači i ljezi dva sata po prilici, dok stigla kući. Ukućani se prepadoše: šta mi je? Majka hoće, da je nauda i da valja činiti moći i drugo. Moj otac presijeca i ne da majci objeliniti zube o nametu, već da je to bolest. Kad je otac uvjerio majku, da je bolest, a ne nauda, počeo mi govoriti, da podem na grob u Klarićica vinograd svetome tijelu. To mi se zaspjelo u glavu kano i bolest i strah da ne ostanem sakata. Sutradan podem prije zore na rukama i na nogama ka grobu. Kako sam došla ka grobu, počela ljesti, jedva jedvice jednom objezla, a više nijesam mogla, već ležem na grob i zakunjam. Brzo se prenem i osjetim laštinu pa opet stanem ljesti oko groba. Objezla sam oko pet puta moleći Ružarij na slavu Majke Božje i toga Sveca. Dok sam ljezla, mnogo sam u životu i nogama bila laganija. Kad sam se dignula i da ću učiniti nekoliko koraka za vratiti se kući, činilo mi se teško, ali kasnije sam poletjela kano leptirica. Vratim se sretno kući. Radosni otac i majka na tome ozdravljenju, zahvališe Bogu i svecu. Meni ta uspomena i milost u vijek pred očima. Nigda me više nije zaboljelo. Sve sam spravna zakletvom potvrditi.

* * *

3. 29. X. 1924. U prisutnosti Radić Ive žene Matarka i Radić Josipe žene Marka izjavljuje starica Radić Matija udova pok. Frane rođena god. 1848. slijedeće: Nazad 12 godina oboljela svim životom, pošla grobu i objezla nekoliko puta sveto tijelo moleći sv. Ružarij i druge molitve na slavu Boga i sveca. Bolest me ostavila i ja se zdrava i čila kući povratila. Ovo sam spravna zakletvom potvrditi.

* * *

4. 30. X. 1924. Erceg Matija udova Tome rođena Franic god. 1867. izjavljuje: Kad mi bilo 16 godina, zaboljelo me zbilja, podem na grob u Klarićica vinograd, tu objezem nekoliko puta moleći Boga i sveto tijelo. Kako me tada pustilo, nikada me više nije zaboljelo.

Ovo sam spravna zakletvom potvrditi.

* * *

5. 30. X. 1924. Erceg Matija žena Mate reč Zele, rođena Rakić, god. 1863. izjavila je: Ja sam učinila više zavjeta objesiti grob, gdje je sveto tijelo u Klarićica vinogradu, i to za sebe i za sina Antu. Nekidan pošla sam ispaniti zavjete, a našla grob porušen. Isto sam ga objezla, Bogu i svecu molila se, pa hvala Bogu, meni i mome sinu dobro!

Do potrebe ću ovo i na zakletvi kazati.

* * *

6. 1. XI. 1924. Tolić Stjepan Antin bivši oružnički narednik rođen u Banji (kod Virgorca) god.

WWW.OLIVY

1888. izjavljuje, da je vidio svojim očima i zakletvom spravan potvrditi sljedeće:

Mojoj strini pokojnoj Matiji Tolić pok. Tadije iz Banje nazad 25 godina zaboli dva sina. Sina Iosipa bilo vas život a bilo mu 12 godina. Sina Ivana, kome bilo 7 godina, bohlja glava tako, da bi na mahove zavrtao očima i strah zadržavao svakome, tko bi ga takovoga vidio. Sve bajavice i sva obilježanja bijahu uzalud. Jednoga jutra ona pade sa oba sina na grob u Klarličća vinogradu, gdje bijaše sveto tijelo, leže ih oba na grob, a ona ode u mjesto Virgorac nakon što je izmolila Ružarij i obljezla. Svaki dječak, nakon što bi legao i zaspao, odmah bi ozdravio. Dva sina strinina spavali, dok se ona nakon dva tri sata vratila, kad ih nade tu sa ovcama da se igraju potpuno veseli i zdravi. Nikada nije ih više ta bolest napastovala. Josip je živ u Sjedinjenim Državama, a Ivan je preminuo od druge bolesti god. 1906.

Tolić Stjepan Antin, v. r.

* * * *

7. 7. XI. 1924. Delić Zorka pok. Luke i pok. Mare Dedović rođena u Virgorcu god. 1900. izjavljuje:

Kad mi bilo 14 godina, nazad 10 godina, privezala me se teška bolest zavrćanja. Hvatata bi me kadgod jednom, a kadgod i dvaput dnevno, pa bi mi se usta na zatiljak okrenula. Jadhna moja majka zavjete činila, Boga molila, obilazila crkve i kapele, ali pomoći ne bilo. Jednom će ti stara Iva Raos udova pok. Ante

iz Virgorca reći majci: „Mare, šta si luda? šta ne pođeš sa malom na grob svetome tijelu u Klarličća vinogradu?“ Majka i ja podemo. Obljezle smo grob svetoga tijela, molile smo Boga, i ja legla na grob. I od toga časa, hvala Bogu, bolest nije me nikad više napastovala.

Ovo sam spravna zakletvom potvrditi.

Delić Zorka p. Luke, v. r.

Mogućan li si, o dragi Bože, u svetima svojim!

POGLAVLJE 6.

Sveto tijelo pomaže protiv groznice.

U slučajevima, što ih je O. Jakov Bartulović ispitao u bliznjoj okolici Virgorca, najčešće susretamo pomoć mučenika O. Rozića protiv groznice. Od njih ću navesti samo nekoje. Pomožene osobe došle su ih iskazati kano i ostale milosti u župski ured u Virgorcu.

1. Klarličić Petar pok. Ante izjavljuje:

Neki fratar ispred turskoga zulumna pribjegao iz Ljubuškoga, te ga Turci uhvatili na Orašini i objesili o bristu, gdje su u nj pucali iz pušaka. Kasnije su ga zakopali u Klarličća ogradu, danas vinogradu, i to noću krimonice od Turaka. To su mi kazali baba Tada i otac Ante. Tome grobu dodi narod u svakoj bolesti,

Digitized by Google

osobito od groznice, obljezi, na grobu lezi, zaspi i kući se zdravo povraiti. Naroda je vrvjelo najviše od Neretve i vrgorske krajine. I ja sam imao tu mišlost od sveca, da sam bio bolestan od groznice 6 mjeseci, majka me Anđelija zavjetovala tu i povela na zad 42 ili 43 godine, ja obljezao i zdrav ostao — onako me Bog pomogao! sada mi je upravo 60 godina. Ovu sam izjavu spravan zakletvom potvrditi, što danas 28. X. 1924. izjavljujem u župskome uredu. Moji pokojni otac skrbio bi (na grobu) po punu kapu lemozine i odnesi u crkvu, i da bi po dva kovanja štapa ostavili na grobu.

Radi reumatizma u ruci potpis sa križom

* * *

2. Dne 29. X. 1924. U Kotezima. Prisutna Stan-ković Iva udova Tome. Stanković Anđelija udova Ante rodena Galić god. 1864. izjavljuje:

Čula sam od svojih roditelja, da je u grobu u Klaricića vinogradu sveto tijelo jednoga svećenika, koga su Turci ubili u mržnji protiv vjere i tu zakopali. Meni bilo od prilike 16 do 18 godina, kad me osvojila groznica i druga bolest, te me sveli kraju. Odljezen grobu, ležem na nj, a da nijesam zaspala, već molila Boga, kad očutim laštinu u životu, dignem se i stado. Ljesti oko groba i moliti Ružarij, tako do triput obljezem, dignem se u sasvijem boljemu životu i odem kući. Kako mi se činilo, da nijesam potpuno ozdravila, sutradan opet dodem i ležem na grob, sta-

vila dio sadaka (ženskoga vanjskoga odijela na plećima) poda se, a drugim dijelom pokrila glavu, zaspen koliko bi mogao dvaput trenutiti, probudim se i očutim potpuno zdravlje. Odljezen sveto tijelo govoreći Ružarij i vratim se kući zdrava zdravcata od groznice i druge bolesti. Uđijelila sam lemozine, što sam imala. I onako mi Bog dao zdravlje! otada me, hvala Bogu, nigda više nije mučilo u životu. Ovo sam spravan zakletvom potvrditi.

* * *

3. 30. X. 1924. Vidović Ante pok. Milne rođen u Skulji — Vrgorac god. 1880., sada porezni podvornik izjavljuje pred Markotić Katom stariom i Markotić Drinom udovom:

Bilo mi 6 godina — sjećam se kano da je sada — groznica me silno tresla. Majka me nosila gdje god koja kapela — i ništa! Kad me odnijela na grob u Klaricića vinograd, položila me na nj, a groznica udri tresi, da nikad tako. Majka me na grobu zamotala u svoj sadak i ona ljezi i moli, kad u neko doba prenem se zdrav ko zec, i nigda me više nije uhvatila. Ovo sam spravan zakletvom potvrditi.

Vidović Ante p. Mije, v. r.

* * *

4. 2. XI. 1924. Grančić Mate pok. Luke iz Banje rođen god. 1866. veli: Nazad 37 godina, a meni bilo 21. godina, nasljedovala me groznica 3 mjeseca. Pošao sam na grob, obljezao, pomolio i legao na njemu i

Digitized by Google

zaspao kratak san, nito sam se probudio i našao potpuno zdrav, te me nije više gonjalo.

Granić Mate pok. Luke, v. r.

* * *

5. 2. XI. 1924.:

Bilo mi 12 godina, kad me groznica satrala. Pošao sam na grob, obljezao, pomolio se i na njemu zaspao. Kad se prenuo — zdrav ko drenovina! God. 1916. napane mi groznica na dvoje djece. Zive ih izjela! Moja žena Pera pode na grob, leže ih na grobu, a ona nekoliko puta obljezla i svecu se pomolila, te kanda si rukom digao sa njih bolest.

Ovo sam spravan zakletvom potvrditi.

Galić Ante pok. Frane, v. r.

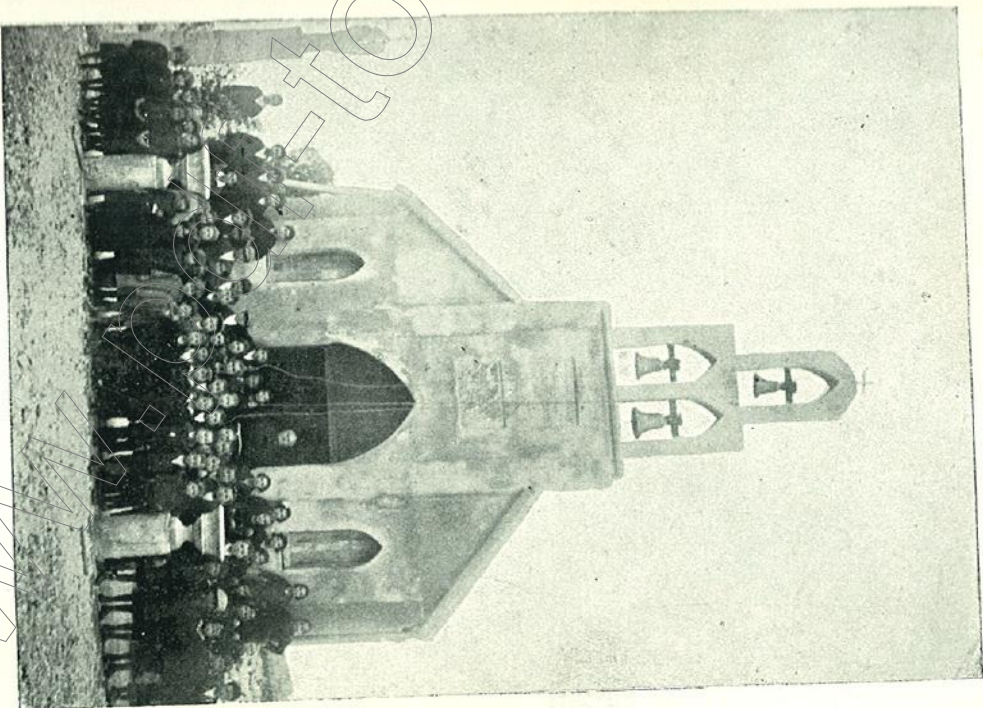
* * *

6. 2. XI. 1924. Stanković Ante pok. Ivana rođen u Kotezima god. 1866. pripovijeda: Nazad 25 godina napastalovala groznica moju ženu Baru. Shrvala ju kroz 2, 3 mjeseca. Moj zet Klaričić Jure, sada pokojni, reče mi: hajd', Ante, zavjetuj se svetome tijelu u grobu Klaričića vinograda. Zbilja odem tamo sa ženom, pomolim se i odredim da ću taj grob klakom oblijepiti i urediti, da stijene ne ispanu, što sam i učinio. Žena mi ostade zdrava zdravcata, a ja odmah grob popravio.

Stanković Ante p. Ivana, v. r.

* * *

7. Dne 21. XI. 1927. pristupi u župski ured

Bajalo Frane pok. Ivana iz Virgorca, općinski listonoša rođen 1868. te kaže:

Kad mi bilo 14 godina, groznica me silno gonjaja. Majka mi reče: hajd', sine, dolje na grob u Klarićica vinograd, koji čini čudesa, lezi i izmoli nekoliko Očenaša. Ja tako učinio, odmah osjetio laštinu, i groznica me nije više nasljedovala.

POGLAVLJE 7.

Milosti zadnjih godina, kojima O. Ivan Rozic pomogao u bolesnima groznice, upale pluća, noge, oka, ruke i glasa.

Po izjavama samih ozdravljenika mogao bih još navesti pomoći mučenika O. Rozica u bolesti groznice, ali da puno ne otegnem, iznosim nekoliko ozdravljenja, što se slučila zadnjih poratnih godina.

1. 30. X. 1924. Granté Ante pok. Šimuna iz Banje, župe vrgorske, rođen god. 1882. kazao je:

Uprav nazad 4 godine smatila me pripoljska groznica. Zavjetujem se poći svetome tijelu u grobu u Klarićica vinogradu i grob popraviti. Podem jednoga jutra, oblijzem i pomolim se baš vruće. Ode mi groznica kano rukom, a ja se vratim kući zdrav i veseo. Kasnije sam popravio grobnicu cementom i

przinom i ostavim mjesto za sabiranje milostinje, kojega su djecu rlija raskopali i kraji lemozinu.

Granić Ante, v. r.

* * *

2. 2. XI. 1924. Tolić Josip pok. Ante iz Banje roden god. 1895. izjavljuje: Groznica me gonila za godinu dana i dozrela me za crnu zemlju. To je bilo god. 1921.— podem ja, kako sam svukuća dođao, pred Petrovo ili nekoliko dana poslije na grob svetoga Ivana (Rozić) u vinogradu Klarčića. Prispio sam upravo oko podne, pomolim se i tu zaspem. Kad se probudio, bio sam zdrav zdravcat. Povratim se kući, a da me više nigda nije uhvatila.

Tolić Josip pok. Ante, v. r.

* * *

3. 20. III. 1927. U župskome uredu — Vrgorac. — Izjavljuje Manda Vujić Matina, da je nju i njezina muža Matu groznica teško mučila za punih šest mjeseca. U bolesti zavjetujem se Gospi na Prolog, ali bez uspjeha. Bolest kažem prijateljima, koji me svjetovaše, da se pomolim na grobu O. Ivana Rozića, te tako učinim: Zavjetujem se obljesti dvaput grob za sebe i za muža. To učinim gorljivo se moleći Bogu, da me ozdravi po zagovoru mučenika. U tu svrhu dam i lemozinu. Na čudo Božje od toga dana putpuno smo ozdravili ja i moj muž.

Potpis sa križem: Manda Vujić žena Matina.

4. Svojevrijeme pristupi u ovaj župski ured u Vrgorcu dne 23. XI. 1927. u 11^{1/4} časova prije podne gospoda Jurka Tolić, žena Ivana iz Vrgorca, pekarica kruha i izjavi:

Dne 17. siječnja 1927. uhvatila sam silnu upalu pluća, te liječnik Dr. Martin Perković kazao je mojoj željadi i O. Bartuloviću, župniku, da mi je bolest pogibeljna. Moji su pozvali i drugoga liječnika, Dr. Marika Polića. Oba su doktora izjavili, da je bolest „pogibeljna”. Pozvala sam župnika na 21. I. na večer da me s Bogom naredi. Samo sam se ispovijedila, a sutradan jutrom pričestila i zadnju pomast primila. Župnik mi udovoljio želji i rekao sv. misu na grobu svete uspomenice O. Ivana Rozića. Netom je misa rečena, namah sam oćuñjela laštinu u životu, tako svaki dan bolje. Hvala Bogu i svecu! komu sam kasnije obljezla grob i molila se u znak harnosti i zahvalnosti, što mi je isprosiso i dao zdravlje.

* * *

5. Dne 5. X. 1927. zabolile me obe noge, na kojima pala i nikuda s mjesta. Moja majka Raos Iva udova Josipova dala župniku O. fra Jaki Bartuloviću reći svetu misu u kapei na Zbarama na grobu O. Ivana Rozića. Netom se misa izrekla, namah me je majka našla pred kućom na nogama bez boli sa djecom u naručaju. Kasnije sam i ja pošla i obljezla grob i zahvalila na čudesnom ozdravljenju.

* * *

WWW.OLYMP

6. Dne 2. IV. 1927. — Kad mi se dogodilo, da me je to jutro zabolilo desno oko i bol se tako uvećavala, da na povratku kroz Banju od boli nijesam mogla dati lje. Sa mnom je išla Ivka Tkalević, koja je stala na Orahu kod sestre Don Joze Martina. Ona mi reče: Mande, ljuto te boli, kad ti oko tako suzi, nego obrati se svetomu Ivanu na Zbarama, koji čini čudesa; njemu se zavjetuj, da ćeš obješti njegov grob i dati milostinju. To ja odmah u srcu odličim da ću obaviti, i namah mi prestade bol. Oko mi onekša kao pamuk, i bez ikakve daljne boli potpuno mi oko ozdravilo taj dan. Ovo je vidio i znade župnik na Orahu, Don Jožo Martinac. Ja sam iz Oraha, i ovo sve pred svjedocima u župskome uredu izjavljujem.

Križ na potpis Mande Brijević udova Jure

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

7. U Župskome Uredu. Vrgorac.

3. XI. 1924. Nižić, rodona Delić, Lukra žena Mirka rodona u Metkoviću god. 1897. izjavljuje:

Rodila sam muško dijete na 14. 1. 1920. Petoga dana iza rođenja dijete mi potpuno oslijepi. Liječnika ne bilo u mjestu. Moja majka, sada pokojna Mara Delić udova Luke, odnijela sutradan dijete na čudեսni grob u vinogradu Klaricića, obješla i mali počeo sa kapcima krecati. Nakon 10 dana rođenja, prije zore, podem sa djetetom na isti grob, tu sam obješla, molila Ružarij i druge molitve u čast sveca. Iza toga mali odmah potpuno progledao na čudo svih, koji

su ga vidjeli u mjestu. Mali ostao i danas potpuno zdrav i bez ikakove mane u očima. Ime mu je Ante — Milan.

Ovo što vlastoručno potpisujem, spravna sam kletvom potvrditi.

Lukrica Nižić žena Mirkina, v. r.

8. Dne 23 listopada 1926. bila subota i ukučani kupili drva na Paklini. Kad došli kući, naš sim Petar ne može da govori, već se silno muči da promuća i pregrize koju riječ. Ja, majka djeteta, u svojoj stiski i tugi zavapih: „Sveće Božji, koji jesi da jesi tu na Zbarama i činiš čudesa i milosti daješ svakome, udijeli i meni milost i ozdravi mi sina!“ Molila sam Boga, a u utorak, 26. X., slušala sam misu za zdravlje djeteta. Uprav ovaj dan dijete počelo progovarati zdravo, i hvala Bogu i svecu! danas mi je dijete potpuno ozdravilo i čisto izgovara. Obecala sam darovati na oltar tavaju (stolnjak) u kapeli svetoga tijela.

Ovo potvrđujemo našim vlastoručnim potpisima: Nižić Kata ž. Jure i Nižić Jure Petrov.

* * *

9. 24. XII. 1926. Potpisana vlastoručnim potpisom izjavljujem, da sam dne 22 studenoga god. 1926. oko 10 sati jutrom ubola se u desni palac zardalom žicom tako, da mi je taj palac otekao i nastala užasna bol, te nikakva mira nijesam mogla imati. Bol je po svemu životu tolika bila, da sam bila baš čutjela silno

uzbudenje na srcu i smrt pred očima od otrovanja krvi nastaloga od uboda. U mojoj neopisivoj tuzi i tuzi dva dana i dvije noći nijesam stisla oka. Zavapila sam: „Ako jesi, ti sveti Ivane, u Vrgorcu tu u kapeli i dajš milosti i činiš čudesa, učini i meni to čudo, da me ozdraviš od ove bolesti, pa ću ti zahvaliti, dati milostinje Din. 13 i obljesti tvoji grob oko tvoje kapele. Uprav toga časa, naimne oko ponoći drugoga dana, kad to izrekla, bol prestade, i zaspala sam, a da više nijesam osjećala ni boli ni otoka na palcu.

Tkalčević Iva žena Ivana.

o88

POGLAVLJE 8.

„Ovdje je doista prst Božiji!”

Eto došli smo kraju sa nabiranjem nekih pomoći, što ih Bog udijelio na zagovor vrgorskoga mučenika O. Ivana Rozića. Kad znamo, da napomenute milosti po utočistu svetoga redovnika sve su isprošene u samoj i maloj vrgorskoj župi, i to još živućim osobana, a od starodrevnih milosti poznate su iz zaostroškoga rukopisa samo nekoje, što ih je pobliže u godini 1797-8 tadašnji vrgorski župnik O. Ivan Franić, tad opravdano imamo ustvrditi, da je druge i mnoge još čudesne pomoći isprosis od Boga mučeni fratara i u drugim godinama svojim štovateljima drugih župa i krajina Dalmacije i Herceg-Bosne, za koje možda nikada ne ćemo doznati. Ali, ako se malo bolje

zagledamo u mučeničku smrt, u općenito štovanje O. Rozića kano i u pomoći, što ih primiše njegovi štovaci—moramo na slavu Božju opravdano uskliknuti:

„Ovdje je doista prst Božiji!”

Kako da ne gledamo osobiti prst Božji u smrti O. Rozića, kad njegova smrt nije bila ni obična smrt, ni smrt kakvih drugih borioaca proti turskome zulumu, što poginuse više, manje iz naravnih razloga, iz zemaljskih pobuda ili braneti svoju domovinu—dok sva stara i današnja živa predaja jasno svjedoči, da je svećenik i redovnik Rozić poginuo svetom smrću kršćanskih mučenika? Da je O. Ivan umro usred kršćanskih mučenja, živa je istina, jer pri iskopavanju nekoga mučenja, živa je istina, jer pri iskopavanju svetoga tijela našasta mu je u nogi puščana kugla i da mu je desna noga odsječena. Naziv mjesta „Obješeniak” tumači predaja, da je sveto tijelo bilo obješeno o stablu. A da je smrt u mučenju bila pravo kršćansko mučeništvo, najbolje nam dokazuje predaja, koja O. Rozića drži svetim mučnikom, dok kršćanski narod vjerskim načinima pohada grob „svetoga tijela”, moli se sveću, čini mu zavjete, daje milostinju i pos-tizava tražene milosti. Svijesne i promišljene izjave tolikih živih svjedoka, koji spremni na zakletvu, bez ikakvih zemaljskih interesa, uvijek osvjedočeno govore, da su dostigli različite i velike pomoći u bolestima zagovorom „svetoga tijela” što drugo govore, već da je doista prst Božji u životu, u smrti i u milostima O. Rozića!

Digitized by Google

Proti mučeništvu i svetosti O. Rozica iznositi će tko-
god i koji prigovor. Netko će pomisliti: kako se za
O. Rozica nije znalo prije?—Ovakovima se dade od-
govoriti: doista ti nijesi znao za O. Rozica, ali koliko
je stvari, što svatko od nas ne zna! Iz toga, što na pri-
mjer ja ne znam za koju stvar ne slijedi da i drugi
ljudi ne znadu za nju. Eto u prošlim poglavljima to-
likih dokaza, da se za mučenništvo i svetost O. Rozica
znalo do Sinja i Šibenika, do Neretve i Pelješca, do
Livna i Travnika!

Drugi će nadovezati: Kakve čudesne milosti na
zagovor O. Rozica! Čudesa su se događala u stara
vremena, danas je malo toga!—Ovakovima trebala bi
jača vjera i da prate pravi kršćanski život po svijetu,
pa će se uvjeriti, da Bog i danas čini čudesa i čudes-
nim milostima dariva one, koji Mu se utječu živom
vjerom, sinovskom odaošću, skrušenim i poniznim
srcem. Uvijek su iste: Božja dobrota i čovječja potre-
ba! Kolike li čudesne milosti i u našoj domovini ne
dijeli Bog na zagovor Gospe Lurdske, Gospe Sinjske,
sv. Antuna, sv. Terezije od Djetića Isusa, „Svetice
Miomirisa“ s. Marije-Celine i t. d.?
O. Ivan Rozić po milosti Božjoj i u snazi Duha
Svetoga postao je kršćanski mučenik! Doista je prst
Božji u smrti i na grobu njegovu!

POGLAVLJE 9.

Novi grob i kapela nad mučenikovim tijelom.

Čim je O. Jakov Bartulović, tada župnik u Vr-
gorcu, odlučio da obnovi i utvrdi svetu uspomenu na
mučenika redovnika Rozica, odmah se stavio da po-
pravi grob i na njemu sagradi lijepu kapelicu. Najprije
je otvorio grob „svetoga tijela“, a to je po zapisniku
bilo ovako:

Dne 25 kolovoza god. 1924. pošli su na lice mje-
sta u Klarčića vinograd O. Fra Jaka Bartulović žup-
nik, O. Bono Dr. Radonić, profesor u Sinju i O. Fra
Frano Rakić mladomisnik sa Erceg Josipom pok. Jure,
Erceg Vidom pok. Ivana, Gašpar Matom pok. Jure i
mnogim drugima iz Virgorca na čudetni grob za ekshu-
maciju (otvor groba) kako slijedi:

Grob je visok 85 cent., dug 2 metra, širok 60
cent., sav ozidan prostim stijenama, dijelom u klak-
sa crtjenicom, a popravljen sa cementom, klakom i pr-
žinom, po vrhu ploče proste od više komada. Otko-
panje počelo sa zapadne strane. Kad su stijene ostru-
njene, odmah je počela zemlja debela 5 do 6 cent.
Sa zapadne strane jest ploča—uzglavnica ukopana u
zemlju, a do nje našla se lubanja, koju je remeta neho-
tice maskinom udario i probio. Kasnije su kosti od-
grčane polako rukama, po kojima bio je (mučenik)
ukopan nauznac. Od rasoja noge su bile 15 cent. malo
zakrenute od ravnoga položaja u sjevero-istok. Kos-

ti su najvećom pominjom sakupljene u mrtvački poseban lijes i pohranjene u kapelici sv. Ante u ukopištini „Žbare“. Na desnoj nogi u cijepu ispod koljena našast je privjesak sinderlija (to jest privezak od glavne kugle), koga je župnik O. Fra Jaka Bartulović pohranio, a povrh koljena kost je desnoga stegna oštirim orudem koso odsječena. Tako je grob ostao razvaljen u vinogradu Klarčića ograđen, dok se kroz kratko vrijeme pristojinji sagradi.

Iskopavanje je dovršeno u 11 sati prije podne.

Crkvena vlast dozvoljela je ekshumaciju dopisom od 18. XI. 1924., broj 3513. U novi i lijepi grob kosti su mučenika opet stavljene dne 25. X. 1926. O. Bartulović nad grobom je podigao lijepu kapelicu i dozvolom Biskupskog Ordinarijata od 22. X. 1926. blagoslovio ju uz asitenciju O. Dr. Fra Veneslava Nakića i Fra Altonza Kosovića u 10 sati prije podne. Zatim je nad grobom rekao prvu i svećanu Misu na glagoljačkom velec. Don Ante Žarnić, župnik Maloga Prologa, uz podvorbu spomenutih svećenika. Prigodnu propovijed sa najvećim zanosom i zadovoljstvom slušaoca izrekao je O. Gabrijel Dr. Cvitanović, profesor crkvene povijesti u Makarskoj.

Dne 23. XII. 1926. O. Bartulović blagoslovio je tri nova zvona za mučeničku kapelu, što su ih darovale pobožne gospode iz Virgorca: Ursa Frančić supruge Mirkova, Iva Pivac supruge Ivanova i Joka Kristić supruge Ivanova.

POGLAVLJE 10.

Kako je najbolje prosiiti čudesne pomoći svetoga mučenika.

Svi ljudi na svijetu puni su različitih potreba. Uglavnome dvije su vrste naših potreba: duhovne i tjelesne ili vremenske. Koji put čovjek se sâm pomaže u vremenskim stvarima uz redovitu Božju pomoć. U duševnim potrebama, koje se tiču vječnoga spasenja, ne možemo ni prstom krenuti bez Božje vrhunaravne pomoći. Ali i vremenske i tjelesne potrebe često su takve, da nema lijeka, ne priteče li im u pomoć Bog svojim izvanrednim milostima ili čudesima. Ocu ili bratu, što su okorjeli u teškim grijesima hoće se izvanredna milost obraćenja. Nekoj bolesti, što je snašla nas ili kojega ukučanina, treba čudesna pomoć, da je nestane, da prebolimo brže nego traži narav bolesti ili da se ne pogorša. Također imamo potrebu, da Bog ukaže našu pravicu na ovome svijetu, da nam uspije posao, koji bi mogao i neuspjeti, da nam priteče u pomoć u obiteljskim potrebama.

Za sve slučajeve, u kojima prosimo Božju pomoć, traži On od nas živu vjeru da nam može pomoći, kao što ju je Isus tražio od sviju, koje je ozdravio, kako nam pripovijeda sv. Evandjelje. On traži također i čvrsto pouzdanje, da će nam u istinu pomoći. I što je življa naša vjera, što je čvršće naše pouzdanje, to nam sigurnije i lakše pomaže.

Stoga, kad molimo ugodnika Božjega O. Ivana, da nam od Boga isprosi koju milost, treba da prije svega uzbudimo u svojoj duši živu vjeru i čvrsto uhva-
nje, da nas Božja svemogućnost i dobrota ne će zapus-
titi. S takovom vjerom i uhrvanjem utičimo se ovome
novomu ugodniku Božjemu, i budimo uvjereni, da će
i nama pomoći kako je i drugima pomogao.

Ali nada sve potrebna nam je ljubav prama Bogu
i prama bližnjemu, da u ljubavi pitamo i prosimo,
kucamo i tražimo. Bog obično ne uslišava molbe greš-
nika, osim molbe da se obrati. Ni mi ne iskazujemo
milosti našim neprijateljima, a kako će Gosp. Bog
iskazati milost nama, ako smo Njegovi neprijatelji,
ako smo se s Njim zavadili sa smrtnim grijehom? Kako
će ugodnik Božji prikazati našu prošnju Bogu, ako mi
ne žalimo što smo uvrijedili neizmjenno veličanstvo
Božje i pitamo u Njega oprostjenje za uvrede, koje
smo Mu nanijeli sa svojim teškim grijesima? Zato, ako
želimo, da se ugodnik Božji za nas uteče Bogu, treba
da se najprije pokajemo za svoje grijeha, da u Boga
pitamo oprostjenje i nastojimo očistiti svoju dušu u
skrušenoj ispovijedi.

Bez ljubavi bližnjega nema ljubavi Boga! Pače
time dokazujemo, da ljubimo Boga, što ljubimo bliž-
njega. U kršćanskoj vjeri nema dušmana ni neprijate-
lja, nema mržnje ni osvete. Isus nam zapovijeda, da
ljubimo svoje neprijatelje, da dobro činimo onima,
koji nas progone, da molimo za dušmane. Kojom mje-

rom dajemo bližnjemu, tom će Bog nama vratiti. Kako
se mi vladamo prama svoje iskrijemu, onako će
Bog prama nama u životu i na sudnjemu danu. Zato
svaki put prije nego stanemo moliti Boga i vrgorskoga
mučenika za koju pomoć tjelesnu ili duševnu, ispi-
tajmo svoju duševnost, kako stojimo u ljubavi bliž-
njega, osobito kako ljubimo po evandeoskoj zapovijedi
svoje neprijatelje.

Kad prosimo vremenske potrebe ili tjelesno zdra-
vlje, uvijek uključimo i koju duševnu milost kao na
primjer: dobru smrt; da se kajemo i čvrstamo svoje
da se otresemo svoje najteže mane; da vršimo svoje
kršćanske dužnosti; da nam se dade srdačno Boga mo-
liti; da ne mrzimo; da možemo ukrotiti jezik, da ne
knunemo i ne psujemo, i stotinu sličnih duhovnih pot-
reba. Iste ove duhovne milosti molimo za svoju rod-
binu i znance. Ne zaboravimo pak te milosti prositi
za grijешnike, koji se Boga ne sjećaju. Uvijek će Bog
radije uslišati naše vapaje u tjelesnim i vremenitim
potrebama, kad istodobno molimo i za duševne pot-
rebe. Kad dobijemo pak zatraženu milost, treba da
zahvalimo Bogu i Njegovu ugodniku sa još boljim
kršćanskim življenjem.

Ako s ovakim raspoloženjem dolazimo k ugodniku
Božjemu O. Ivanu Rozicu i od njega odlazimo, naša
molba ne će biti odbijena, nego obilno blagoslovljena.
Što neka udijeli Gospodin Bog po zagovoru svoga mi-
ljenika O. Ivana Rozica!

Molitva O. Ivana Roziću.

(Samo za privatnu pobožnost).

Pobožni službenice Božji, uredsu franjevačkog Reda, Oče Ivane Roziću. Pun pouzdanja u tvoj mogući zagovor pred Bogom, evo me ponizna i skrušena pred tvojim nogama. Ti vidiš kako je ranjeno srce moje, kako me teško tišti ovaj križ, koji mi je dobari Bog poslao, a kako su slabe moje sile, da ga snose. Pogledaj na moju slabocu i udostoj se zauzeti za me kod svemogućega Boga, da me pomogne u mojoj bijedi, da mi olakša križ i izbavi me iz nevolje, u kojoj se nalazim. Ti si, dobari Oče, svima pomagaao, koji su te skrušeno u pomoć zazivali. Pomoz i meni i ne daj, da se reče, da sam se uzalud u te uzdao. Ako me se sjetiš i isprosiš mi ovu milost, za koju te vruće molim, i ja ću se tebe sjećati i sve moguće učiniti, da te sveta Crkva što prije stavi na oltar i da se svemogućí Bog u tebi što više proslavi. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Dodaj 3 Očenaša, 3 Zdravomarije i 3 Slavaocu na čast Presv. Trojstva, a 1 Očenaš, 1 Zdravomariju i 1 Slavaocu na čast Bl. Dj. Marije.

Ovu molitvu i Očenaše ponavljaj za 9 dana. Devetoga dana ispoivjedi se pričesti svrstim pouzdanjem, da će ti ugodnih Božji pomoći.

Ne dobiješ li željenu milost na svršetku prve devetnice, tad učini drugu i treću. U pouzdanju nemoj smalaksati: Bog će te, po zagovoru svoga miljenika uslišati, kad dode Njegov čas.

Molitva za proglašenje blaženim i svetim O. IVANA ROZIĆA.

(Samo za privatnu pobožnost).

Bože, koji se u Svetim Svojim slaviš i u velikodušnosti ne daš se nadkriti te one, koji veličaju Tvoje sveto Ime, i na ovome svijetu i u vječnosti uzvisuješ, molimo Te za poniznoga slugu Tvoga O. Ivana Rozića, koji je krv svoju dao za slavu Tvoga svetoga Imena, da ga se udostojiš proslaviti na ovoj zemlji kako si ga proslavio na nebu. Daj, da ga što prije vidimo na oltaru kao Sveca i kao takova s još većim pouzdanjem zazivljemo u pomoć u našim potrebama. Ti si u dobroti Svojoj druge narode obdario s tolikim Svecima. Daj i našem hrvatskomu narodu O. Ivana za Sveca. Ime O. Ivana već si toliko uzvisio, udijelivši po njegovu zagovoru tolike milosti, da nije teško postići njegovo proglašenje svetim. Proslavi ga, ponizno Te molimo, još više i pospiješ onaj radosni čas njegova proglašenja svetim, koji će čas biti još čvršći zalog naše vjernosti prama Tebi i odanosti našega naroda Tvomu Namješniku na zemlji. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

1 Očenaš, 1 Zdravomariju i 1 Slavaocu na čast Presv. Trojstva.

Opaska. Molimo ševaoce mučenika O. Ivana Rozića, dobiti li po zagovoru O. Ivana koju milost, da to javo ili sami ili preko svoga župnika na: *Uredništvo „Gosp. Sinjske“, Sinj, Dalmacija*, ili: *Franjevački samostan, Visovac z.p. Skradin*, ili: *Glasnik Sv. Franje*, Zagreb Kaptol 9, ili: *Glasnik Sv. Ante*, Sarajevo. A dragi O. Ivan neka bude svima dobar i milostiv.

KAZALO

- Predgovor. Kako je došlo do ove knjižice. Str. 3.
- Poglavlje 1. Hrvatski mučenik — O. Ivan Rozić, S. 5.
- Poglavlje 2. Šta govori živa usmena predaja o O. Ivanu Roziću. S. 10.
- Poglavlje 3. Najstarije čudesne pomoći svetoga redovnika u bolestima oka, uha, glasa, noge i želuca. S. 16.
- Poglavlje 4. Čudesan miris na grobu svetoga mučenika. S. 22.
- Poglavlje 5. Različite milosti u zemaljskim potrebama. S. 25.
- Poglavlje 6. Sveto tijelo pomaže protiv groznice. S. 29.
- Poglavlje 7. Milosti zadnji godina, kojima o. Rozić pomagao u bolestima groznice, upale pluća, noge, oka, ruke i glasa. S. 09.
- Poglavlje 8. „Ovdje je doista prst Božji!“ S. 33.
- Poglavlje 9. Novi grob i kapela nad mučenikovim tijelom. S. 38.
- Poglavlje 10. Kako je najbolje prositi čudesne pomoći u svetoga mučenika. S. 41.
- Molitva O. Ivanu Roziću S. 46.
- Molitva za proglašenje blaženim i svetim O. Ivana Rozića S. 47.

Digitized by Google